

Arrest

nr. 43 467 van 18 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op X in Turkije in het huwelijk met X., een Belgisch onderdaan.

1.2. Op 30 oktober 2008 is verzoekster het Rijk binnengekomen in het bezit van een paspoort en een visum type D.

1.3. Op 10 april 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 21 januari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 8 februari 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (A., F.), (...) en van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater §1,4° van de wet van 15/12/1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen betrokkene en haar partner.

Uit volgende documenten blijkt duidelijk dat betrokkene en haar man niet meer samenwonen en dat evenmin nog sprake kan zijn van een gezinscel:

- In het PV dd 18.06.2009 (...) verklaart de man van betrokkene, de heer (O. A.), het volgende:

'J'ai épousé en Turquie le 7 août 2008 (F. A.). Elle est venue en Belgique par regroupement familial en mars 2009, elle a eu son titre de séjour fin avril - début mai, et le lendemain elle a quitté le domicile conjugal. Outre le fait qu'elle a quitté le domicile conjugal et a clairement dit qu'elle ne reviendra pas, cela pose des problèmes pratiques pour moi. J'ai voulu faire un prêt pour acheter un appartement, et comme on est encore mariés il fallait sa signature. Je lui ai donc proposé de signer un contrat de mariage avec séparation de biens, mais elle refuse. Je demande donc qu'elle soit radiée d'office par la commune au plus vite. Je vais également aller en justice de paix pour faire prononcer rapidement la séparation, et ensuite j'entamerai la procédure de divorce en Turquie. Pour moi, il est clair que je me suis fait avoir, elle ne m'a épousé que pour avoir le visa et la carte de séjour, et ensuite elle est partie dans sa famille à Gand dès qu'elle a eu le titre de séjour. Ma soeur a essayé d'intervenir pour la convaincre de revenir mais cela n'a eu aucun résultat.'

- Uit het verslag samenwoonst dd 14.12.2009, opgesteld door de politieagent van het Wijk Team van Sint-Joost-Ten-Node blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het gezamenlijke adres.

- Uit het rijksregister van betrokkene blijkt dat zij op 15.09.2009 afgevoerd is van ambtswege uit Schaarbeek en op 17.12.2009 ingeschreven is bij haar nicht, mevrouw (B. I.), in Gent.

Uit al deze feiten blijkt niet alleen dat er tussen betrokkene en haar man geen gezamenlijke vestiging meer is, maar ook dat betrokkene er niet op gericht was om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar wel om verblijfsrechtelijk voordeel te halen uit haar huwelijk met een Belgische onderdaan.

Het recht op verblijf van betrokken wordt bijgevolg ingetrokken. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging. Verzoekster geeft te kennen van oordeel te zijn dat een kennelijke beoordelingsfout werd begaan. Zij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om haar verweer te formuleren. Zij stelt dat zij steeds te goeder trouw is geweest en heeft aangestuurd op een normale echtelijke relatie en dat de beëindiging van haar relatie met haar echtgenoot het gevolg is van diens gedrag en derhalve vanwege omstandigheden buiten haar wil. Zij verwijst in dit verband naar de door haar bij de politie afgelegde verklaringen.

2.1.2. Verweerder werpt op dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien zowel de juridische als de feitelijke grondslag werden vermeld en dat deze vermeldingen, die niet door verzoekster worden betwist, toelaten te begrijpen op welke basis de bestreden beslissing werd genomen. Daarnaast benadrukt hij dat de bewering van verzoekster als zou zij steeds hebben

aangestuurd op een normale echtelijke relatie in strijd is met het feit dat zij de echtelijke woning verlaten heeft onmiddellijk nadat zij een F-kaart verkreeg en dat haar uiteenzetting hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Hij stelt dat alle gegevens uit het administratief dossier in aanmerking werden genomen, dat zorgvuldig werd tewerk gegaan en terecht toepassing werd gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Voorts betoogt hij dat de rechten van de verdediging enkel dienstig kunnen worden ingeroepen in tuchtzaken en dat verzoekster geenszins aantoonde op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

2.1.3. In haar repliekmemorie stelt verzoekster dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met haar verklaringen dat de relatie werd beëindigd door haar echtgenoot en dat deze haar zelfs uit de echtelijke woning heeft gezet. Zij betoogt dat deze verklaringen werden opgenomen in een proces-verbaal. Daarnaast benadrukt zij dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of er geen sprake is van huiselijk geweld, aangezien in die omstandigheden het verblijfsrecht niet mag beëindigd worden, en er dus wel degelijk sprake is van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.4.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden geduïd dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en gesteld dat uit de door de echtgenoot van verzoekster afgelegde verklaringen, uit de vaststelling dat verzoekster niet meer met haar echtgenoot samenwoont en uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.4.2. Verzoekster kan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt aangezien haar verblijfsrecht enkel werd beëindigd omwille van het feit dat zij niet samenwoont met haar man. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder niet enkel rekening heeft gehouden met het feit dat de echtelieden niet samenwonen, maar ook met het feit dat de echtgenoot van verzoekster te kennen gaf de ontbinding van het huwelijk te zullen nastreven. Het is niet kennelijk onredelijk om indien echtelieden niet samenwonen en één der partners uitdrukkelijk stelt een echtscheidingsprocedure te zullen opstarten te oordelen dat “*blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.*” Ook moet worden geduïd dat de loutere bewering van verzoekster dat zij niet zelf aan de basis ligt van de beëindiging van haar relatie met haar echtgenoot, niet uitsluit dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging is en dat toepassing wordt gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Om te kunnen spreken van een gezamenlijke vestiging dienen beide echtelieden immers bereid te zijn om een gezinscel te vormen.

2.1.4.3. Verder kan verzoekster niet worden bijgetreden in haar stelling dat zij niet de kans kreeg haar argumentatie te laten kennen. Verzoekster werd immers in de mogelijkheid gesteld om haar versie van de feiten te geven toen zij gehoord werd door de politiediensten. Haar verklaringen, die werden opgenomen in een proces-verbaal dat werd overgemaakt aan verweerder, bevestigen echter enkel de stelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster gaf immers te kennen dat er dadelijk

na haar aankomst in het Rijk echtelijke problemen waren, dat haar echtgenoot haar na een ruzie naar een tante bracht en dat zij vervolgens niet meer als man en vrouw samenleefden. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekster, toen zij gehoord werd door de politiediensten, niet aangaf dat zij effectief het slachtoffer werd van huiselijk geweld. Zij beperkte zich tot de mededeling dat haar echtgenoot bij een gelegenheid dreigde haar te slaan, maar dat dit verhinderd werd door haar schoonvader. Uit dergelijke mededeling kan niet worden afgeleid dat verzoekster zich in een bijzonder schrijnende situatie bevond of het slachtoffer werd van huiselijk geweld. De Raad wijst er ten overvloede op dat, gelet op artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet, een vreemdeling die van oordeel is dat hij, ondanks het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de echtgenoot, toch over een verder verblijfsrecht wenst te beschikken tevens moet aantonen dat hij als werknemer of zelfstandige in België over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel en dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt of dat hij lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

2.1.4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet weerhouden worden.

2.1.4.5. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.1.4.6. In zoverre verzoekster nog verwijst naar een schending van artikel 8 van het EVRM moet worden vastgesteld dat zij zich beperkt tot het louter aanhalen van deze verdragsbepaling zonder evenwel te duiden hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, als onontvankelijk moet beschouwd worden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK